

Jari Kelho

Viljami Shakes Beer

Traaginen farssi dramaattisesta komediasta

**VILJAMI
SHAKES
BEER**

Jari Kelho

**VILJAMI
SHAKES
BEER**

eli

**Traaginen farssi
dramaattisesta komediasta**

© 2017 Jari Kelho

(SHAKESPEARE-LAINAUKSET SUOMENTANUT JARI KELHO)

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-063-8

PROLOGI

Härmänkoski on pieni paikkakunta jossain Hämeen sydänmailla. Se on kai lähellä Hattulaa...tai Renkoa.... tai Lammia... tai....hmm.....itse asiassa kyläyhdyskunta on pieni, jopa niin pieni, että se poistettiin vahingossa 1979 kaikista Suomen virallisista kartoista.

Syynä oli virallisen karttainsinöörin pullan, tai itse asiassa murusen. Nähkääs, karttojen tarkistus-vaiheessa oli karttainsinööri Eifram Aladoobi mutustanut vaimon edellisenä päivänä leipomaa pullaa ja murusia putoili pitkin virallista dokumenttia.

Eifram on suuri leivonnaisten ystävä ja ahtaa pullaa usein nyt jo 160-kiloiseen olemukseensa antaumuksella. Hänellä on myös veli nimeltään Juho, mutta se ei kuulu tähän.

Eiframin juuri ostaman ruskean vakosamettisen puvun takki alkoi jo etumukseltaa täyttyä pullanmuruista ja kahvista, joten hän ravisteli takkia. Yksi murusista mätkähti Härmänkosken päälle, siis pisteen joka kuvasi kylän sijaintipaikkaa.

Siinä oli sopivasti myös tilkka kahvia, pannujauhatusta tietenkin. Ja niin se lötkötti, viatto mana, hävittäen kyseisen kylän sananmukaisesti kartalta. Eifram ei siis huomannut kylän olemassaoloa ja siksi sitä ei merkitty karttaan. Seuraavana syksynä Eifram lähti kanttori Jeevan kanssa hirvimetsälle, mutta sekään ei kuulu tähän.

Tästä pullatragediasta huolimatta kyläyhteisö toimii ja sinnittelee olemassaolostaan. Kunnanjohtaja joutuu joka vuosi tekemään 9826-sivuisen selvityksen siitä, että Härmänkoski on olemassa ja siellä asuu ihmisiä. Sillä eihän byrokratiaa noin vain voiteta. Jos kartassa ei ole Härmänkoskea, niin sitä ei virallisesti ole olemassakaan. Ja siellä asuvat ihmisetkin joutuvat tekemään selvityksen olemassaolostaan valtiolle. Sillä ei valtiota noin vain huiputeta.

No, itse asiaan.

Tapahtumien keskipisteenä toimii kylän teatteri. Ainoa sellainen. Tämä teatterikaan ei ole oikea teatteri, vaan kyseessä on itse asiassa vanha työväentalo, jo parhaat kukoistuskautensa nähnyt, sekä arkkitehtuurisessa mielessä ja miksei myös poliittisesti... Kuten monissa pienissä kyläyhteisöissä, on kulttuuririennot keskittyneet yleensä palokunnantalolle tai työväentalolle, mikä ei tarkoita teatterin tai tapahtuman poliittista suuntaa tai sitoutumista....ja kuten tässäkin tapauksessa, on kylän teatterina työväentalo.

Vanha hirsirakennus on toiminut vuosikausia aatteellisena kapitalismintorjuntabunkkerina ja on aikojen saatossa "vapautunut" yleisempään käyttöön. Luodinreiät takaseinässä kertovat osaansa talon historiaa, jolloin maassamme olivat vastakkain kaksi väriä vuosisadan alussa, jolloin isänmaamme oli vasta vaipoissa....tai siihen aikaa ei ollut varsinaisia vaippoja.

Laita siis silmät kiinni ja kuvittele narisevat latialankut, mauttomat seinävärit, hirsiseinät, epäkäytännölliset huonejärjestelyt (teatteria ajatellen) ja koristeelliset puuleikkaukset.

Seiniä koristaa eri työväenyhdistysten plakaatit ja kunniakirjat. Lasivitriinissä on punasävyisiä viirejä kymmenittäin. Kahviossa on muutama pirttipöytä ja tietysti pirttikalusteiden penkit. Oven pielessä on naulakko ja vaahtosammutin, jonka päiväys on mennyt umpeen jo vuosia sitten.

Avaa nyt silmät....tai siis miten voit lukea tämän
silmät kiinni...hmm...äh.

Nämä kaikki yksityiskohdat tekevät originellin
kokonaisuuden, jossa on jotain kodikasta...äh,
tämä saa riittävästi miljöökuvaukseksi. Ja nyt itse
tapahtumiin...

1.

Työväentalon kahviossa on 4 henkilöä, jotka väittelevät kiivaasti. Toiset kiivaammin kuin toiset ja toiset ei. Oudosti sanottu.

Ovelta kuuluu vieno koputus ja röhkäisy. Niitä ei tunnu kukaan kuulevan, joten koputtaja astuu varovasti sisään ja rykäisee voimakkaasti ja sanoo:

- *Kröhm, huomentakäevää kaekille arvosiille immeisille!*

Kaikki pysähtyvät siihen paikkaan, missä sattuvat sillä hetkellä olemaan. Päät kääntyvät uteli-aasti tulokkaaseen päin, katselevat tulijaa arvostelevasti...

- *Niijotta, vaan huomenta kaekille. (toteaa tulija nyt rauhallisemmalla äänellä)*

Palopäällikön virkapukua kantava hahmo herää ensimmäisenä tilanteen tasalle. Laittaa kahvikupin pöydälle, mittailee tulijaa hetken aikaa katseellaan ja sanoo hakien närkästynttä ja arvovaltaista äänensävyä:

- *Mikäs mies te olette ja millä oikeudella te häiritsette teatteriharjoituksia?*

Tulokas ottaa hattureuhkan päästään, haroo hiukan takkuista tukkaansa, laskee nuhjuisen salkkunsa maahan ja virkkoo rauhallisesti:

- *Mie oon Mäyrä, Viljami Mäyrä. Yhellä Veellä, muutamalla vokkaalilla eikä yhtään ähvää* (läimäyttää henkseleitään kuin sanojensa vahvistukseksi).
Tää on miun kaverini Stalin (osoittaa jaloissaan röhkivää minipossua)

Miehellä on pussihousut ja jatsarit. Valkoinen paita ja mustat liivit. Muutaman päivän vanha parransänki ja hiukset, jotka sojottavat kuin nippu antennoja ympäriinsä. Mies voisi olla ilmestys suoraan jostain 30-luvun vanhasta tukkilaiselokuvasta. Silmissä on kuitenkin valpas ja tarkkaavainen katse, joskin pieni veitikka silmäkulmassa lymyilee koko ajan. Selvä savolaisen ja karjalaisen välimaastoon sijoittuva lupsakan oloinen mies.

Palopäällikön kenkää järsii mustavalkoinen minipossu, joka röhkii ja vinkuu. Possulla on punainen huivi kaulassa. Huivissa lukee CCCP.

Mitä tapahtuu, kun tohelon komisario Mäyrän
pikkuveli, Viljami saapuu pieneen kylään
auttamaan paikallista harrastajateatteria
näytelmässä "Romeo ja Julia" ?

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi